

מראי מקומות- מנחות צ'

משום דמסתמא כמו שנתקדשו בימי משה ע"י המשיחה, כן נתקדשו לדורות ע"י חינוך, אע"ג דלא הי' עשה המעשה חינוך באופן משונה בין אם חינוך רק הפנים או אף החוץ, מ"מ החלות קדושה הי' כמו שנתקדשו בימי משה. וע' **בחי' הגרי"ז** לעיל (נו:), דביאר דאף בימי משה לא הי' חילוק באופן משיחתו בין אם הקדושה הי' חלה על הפנים והחוץ או רק הפנים, דממ"נ לא הי' צריך משיחה על כל הכלי, וכל הנדון אם המשיחה הי' בפנים או גם בחוץ היינו אם ע"י המשיחה חל החלות קדושה על הפנים או גם על החוץ

[ואולם מדברי הרש"ש מבואר דס"ל דהי' משיחה בפועל בחוץ בזמן משה, ויש לעי' בכל זה].

(ג) **זאת אומרת, כלי שרת מקדשין שלא מדעת-** הק' **המקדש דוד** (ג', ב', ד"ה אך בעיקר), מה בכך דאין מקדשין אלא מדעת, מ"מ הרי כיון שאין כוונת הגברא לקדש בקדושת פה, הרי כבר כ' **תוס'** לעיל (עט:): דהיכא דחסר קדושת פה, אף למ"ד דכלי שרת מקדשין שלא מדעת לא מהני, וא"כ לכאו' הדרה קר' הגמ' לדוכתי'. ותי' דכיון דהמביא נסכים אינם מביא מתוך ביתו, אלא נותן דמי הנסכים ומקבל חותם מהממונה על החותמות ושוב מקבל הנסכים מאחיה שהוא ממונה על הנסכים, א"כ נמצא דנוטל נסכים שכבר קדושים הן בקדושת פה לנסכים, רק עדיין לא נקבעו לאיזה זבח, א"כ כיון שיש להם כבר קדושת פה, אז היו יכולין להתקדש קדוה"ג ע"י כ"ש של מדעת.

(ד) **בירוצי מדות הללו מה היו עושין בהן, אם יש זבח אחר, יקריבו עמו, וכו'-** הק' הנתבחות **הקודש**, איך מקריבין הבירוצים עם זבח אחר, הרי קיי"ל (עט:): דשמן שהופרש לשם מנחה זו פסול לשום מנחה אחרת, והגמ' שם הק' מזה לענין נסכים ג"כ, אם הוקדש לזבח זו, פסול לזבח אחרת, וא"כ מה שייך כאן לומר דאם יש זבח אחר, יקריבו עמו. וצידד דאולי מיירי למ"ד דבירוציהן חול, ויקריבו עמו דהיינו דצריך לקדשן עוד פעם בשביל זבח שני, דהא מעולם לא הי' קדוש לזבח ראשון. אלא דכ' דז"א, דהא למ"ד דחול הן, מה שייך

(א) **במאי קא מיפלגי, ת"ק סבר וכו'-** הק' **בחי' הרשב"א**, למה נקט הגמ' לדבר פשוט שהת"ק חולק על ר"ע ור' יוסי, לימא דנח' ר"ע ור' יוסי בביאור שי' הת"ק. עוד הק', מה שאמר ר"ע דבירוציהן של מדת היבש חול משום דמדת היבש חול, א"כ למה מה שבתוך הכלי עצמו קודש. ואם משום מש"כ רש"י בכת"י, דמה שבתוכו קודש משום קדושת פה, ובירוציהן לא קדשי קדושת פה משום דלא צריך להו, א"כ עיקר טעם של ר"ע חסר מן הספר, דלמה אמר דעיקר הטעם דבירוציהן חול משום דהכלי חול, הרי לכאו' אי"ז עיקר הטעם. וביאר החי' הרשב"א דחדא מתרצתא בחברתא, דהיינו דאם הי' ר"ע בא לפרושי טעם דת"ק, הול"ל עיקר טעמו, דהיינו דקדושת פה הוא רק על מה שהוא בפנים. אבל כיון דלא בא לפרושי, אלא לחלוק על הת"ק, ולכן קאמר דטעמא דת"ק משום דסבר דמדת הלח נתקדשו בין מבחוץ ובין מבפנים, וס"ל להת"ק דזהו החילוק בין מדת הלח למדת היבש, דמדת הלח נמשח בין מבפנים ובין מבחוץ, ולכך קדשי הבירוצין, ומדת היבש רק מבפנים. וע"ז בא ר"ע לפלוג על הת"ק לענין מדת היבש, ולא לפרש למה אין הבירוצין של מדת היבש קדושים, שהרי גם הת"ק ס"ל כן, ולא בא אלא לפרש במה שהוא חולק על הת"ק, דמדברי הת"ק משמע דס"ל דבתוך הכלי קודש. וע"ז בא ר"ע לומר שגם מה שבתוך המדה חול, והזכיר במלתו' במדת היבש חול כדי לחלוק על הת"ק דאמר קדש, ואתא ר"ע דאינו קדוש כלל, ואמאי דמקדשה בפנים לא ביאר, והטעם לזה באמת כמש"כ רש"י בכת"י, דמשום קדושת גברא דמקדש לי' בפה.

(ב) **ת"ק סבר מדת הלח נמשחה בין ובין מבחוץ, וכו'-** העיר הרש"ש, איך ביאר הגמ' דמחלקותן הוא באיך היו הכלים נמשחין, הרי אי' בסנהדרין (טז:): דרק בזמן משה משחו, אבל לדורות עבודתן מחנכתן, ומה שייך לומר על עבודתן דמחנכתן מבפנים או מבחוץ, הרי עשה העבודה בכל הכלי. ותי'

ביא, א"כ נמצא דסתם מי שנדר להביא קרבן, כוונתו לקרבן א'. וא"כ, נמצא דאם שוב הביא שנים, דהוי השני חולין בעזרה. ותי' דצ"ל דבאמת משמע שנים, או א' או שנים, הלכך כשמביא א' או ב' יצא, א"נ דלזה איצטריך קרא, לומר דיכול להביא שנים ובידו להרבות.

לומר דאם יש זבח אחר יקריבו עמו, הרי כיון דחול הם, מה שירצה עמהם יעשה. אע"כ מיירי למ"ד בירוציהן קודש, וא"כ איך יקריבו עם זבח אחר. וכ' לחדש דאף למ"ד בירוציהן קודש, יש חילוק בין הבירוצין ובין מה שהוא בתוך הכלי, דמה שבתוך הכלי נתקדש בשביל זבח זו דוקא, אבל קידוש הבירוצין, אף דנתקדשו, אבל לא נתקדשו על מנחה זו, כ"א נתקדש לשם קרבן, ובתחלה קאי להתקדש על זבח אחר.

(ה) **אם יש זבח אחר יקריבו עמו, וכו'- פרש"י** (למעלה) ואם לנו, דהיינו דאין זבח אחר, יפסלו בלינה. ודייק מזה המשנה למלך (מעשה"ק, ב', סוף ח'), דס"ל דלינה פוסלת אפי' אם לא הי' שם זבח. אבל דייק מדברי הכסף משנה דלא ס"ל כן, דכ' (שם, י') דכיון שיש שם זבח אחר, נתקדשו הבירוצין להפסל בלינה. אבל אם אין שם זבח כלל, לא נתקדשו כלל, ופודין אותן ויוצאין לחולין. וכ' המשל"מ דמבואר מדברי הכס"מ דרק היכא דהי' שם זבח אחר, על ידי זה נתקדשו הבירוצין, ואז שייך בה פסול לינה.

(ו) **כל קרבנות הציבור והיחיד טעונין נסכים- ע' בספורנו** (במדבר ט"ו, ג'), דכ' דעד חטא העגל הי' הזבח לריח ניחוח אפי' בלא נסכים, כענין קרבן הבל, ונח, ואברהם, וכמו וישלח את נערי בני ישראל. אבל לאחר חטא העגל, הצריך מנחה ונסכים לעולת התמיד, שהיא קרבן ציבור. ומאז שחטאו במרגלים, הצריך מנחה ונסכים להכשיר גם קרבן יחיד.

(ז) **יכול כל העולה לאישים יהא טעון נסכים אפי' מנחה, ת"ל וכו'- העיר החי' הרשב"א**, מהו הה"א להביא נסכים עם המנחה, הרי גוף הנסכים מנחה הוא, וכי עם מנחה מביאין מנחה, מאי אולמי' האי מהאי. ותי' דלא שיביא מנחת נסכים קאמר, אלא שיביא נסכי יין עמה לבד, דס"ד הואיל והוא בכלל אישים שתטעון נסכי יין עכ"פ (אף דאין יכול לרבות כמו נסכים דזבחים, אבל עכ"פ למאי דיכול לרבות נרבה), קמ"ל.

(ח) **רצה שנים מביא- תמה בחי' הרשב"א**, איך יכול להביא שנים, הרי אם רוצה להביא א'